

L'ÈTICA A L'ESPORT

En un editorial recent de la Revista Olímpica, el President del CIO, Juan Antonio Samaranch, feia referència a un seguit de normes que, en conjunt, reflecteixen allò que la institució per ell presidida, defineix com a ètica olímpica.

No entrarem en l'anàlisi del contingut de l'editorial esmentat, –d'altra banda, mereixedor d'ésser llegit atentament–, però sí que ens en servirem per fer tot un seguit de consideracions dins l'àmbit més genèric de l'ESPORT.

Tot i que per a molta gent el terme *moral* pugui associar-se a quelcom rebutjable, o si més no difícil d'admetre, degut a les possibles implicacions confessionals que se li puguin atribuir, el fet és que *moral* etimològicament prové de l'adjectiu llatí *moralis* “referit als costums, bons o dolents”, sinònim d'*ethicus* que en el seu origen grec *ethicós* significa “de bon caràcter o conducta” i per extensió “moral”. Així, doncs, aquest terme no ha d'entendre's, en absolut, únicament com el conjunt de normes dites “morals”, sinó com a expressió de la conducta humna en relació a aquestes normes.

L'esport, tant en els seus orígens com en la seva evolució interna –deixant de banda interpretacions errònies o interessades– constitueix una de les manifestacions més clares de l'ètica social i s'ha vist imbuït, fins a les seves arrels més profundes per elements distorsionadors de la seva imatge genuïna.

Invocant l'esport o emparant-s'hi, s'han comès tota mena d'enganyos. L'amoralitat –manca de moral–, i la immoralitat, –contrari a la moral–, se la campen en el marc teòric d'una competició neta, justa i lliure, que se suposa que és l'expressió més fidel de l'esport.

L'enfrontament de paraula i d'obra, els estrets lligams amb uns sentiments que no tenen res a veure amb l'esport, l'estranya vinculació d'una terminologia guerrera en simples qüestions de joc, la incorporació a llocs de responsabilitat d'un exèrcit d'ineptes nouvinguts, el remenar els femers per part dels mitjans de comunicació, etc. Podríem continuar enumerant, un rera l'altre, els mals que avui dia roseguen i corrompen l'esport.

Resta l'esperança que, tal com ha passat amb el discurs filosòfic que el concepte ètic ha sofert tantes interpretacions, el temps que ens ha tocat viure sigui una nova etapa de la que en neixi un futur en què els principis morals, –ètics per als que els agradi més dir-ho així–, que són l'essència de l'esport, s'imposin a totes les aus de presa.

J.G.

DE LA ÉTICA EN EL DEPORTE

En un reciente editorial de la Revista Olímpica, el Presidente del CIO, D. Juan Antonio Samaranch, aludía a una serie de normas que, en su conjunto, reflejan lo que la institución que preside define como ética olímpica.

No vamos aquí a analizar el contenido de dicho editorial, –de otra parte digno de ser leído con atención–, pero sí servirnos de él para hacer una serie de consideraciones en el ámbito más genérico del DEPORTE.

Aunque para muchos hablar de *moral* pueda significar un término rechazable, o al menos no admitido, por las posibles implicaciones confesionales que se le puedan atribuir, el hecho cierto es que *moral* etimológicamente procede del adjetivo latino *moralis* referido a las “costumbres, buenas o malas”, sinónimo de *ethicus* que en su origen griego *ethicós* significa “de buen carácter o conducta” y, por extensión, “moral”. En consecuencia, este vocablo no debe entenderse sólo como un conjunto de normas llamadas “morales”, sino también como expresión de la conducta humana en relación a esas normas.

El deporte, que en sus orígenes y en su evolución interna, –al margen de interpretaciones erróneas o interesadas–, constituye una de las más claras manifestaciones de ética social, se ha visto penetrado, hasta sus más hondas raíces, por elementos distorsionantes de su verdadera imagen.

Invocando al deporte o amparándose en él, se han cometido toda clase de tropelías. La amoralidad, –carencia de moral–, y la inmoralidad, –opuesta a la moral–, campan por sus respetos en el teórico marco de una competición limpia, justa y libre, que se supone es la expresión más fiel del deporte.

El enfrentamiento verbal y de obra; la vinculación radical a sentimientos que nada tienen que ver con el deporte; la extraña vinculación de una terminología guerrera a simples lances de juego; la incorporación de un ejército de ineptos advenedizos a puestos de responsabilidad; la remoción de estercoleros por los medios de comunicación, etc. Podríamos seguir así, enumerando uno tras otro los males que hoy corroen y corrompen al deporte.

Queda la esperanza que, –al igual que en el discurso filosófico el concepto ético ha sufrido tantas interpretaciones–, sea también este tiempo que nos toca vivir, una etapa más de la que nazca un futuro en que los principios morales, –éticos para quien le guste más la acepción–, que son la esencia del deporte, se impongan a tanta ave rapaz.

J.G.

